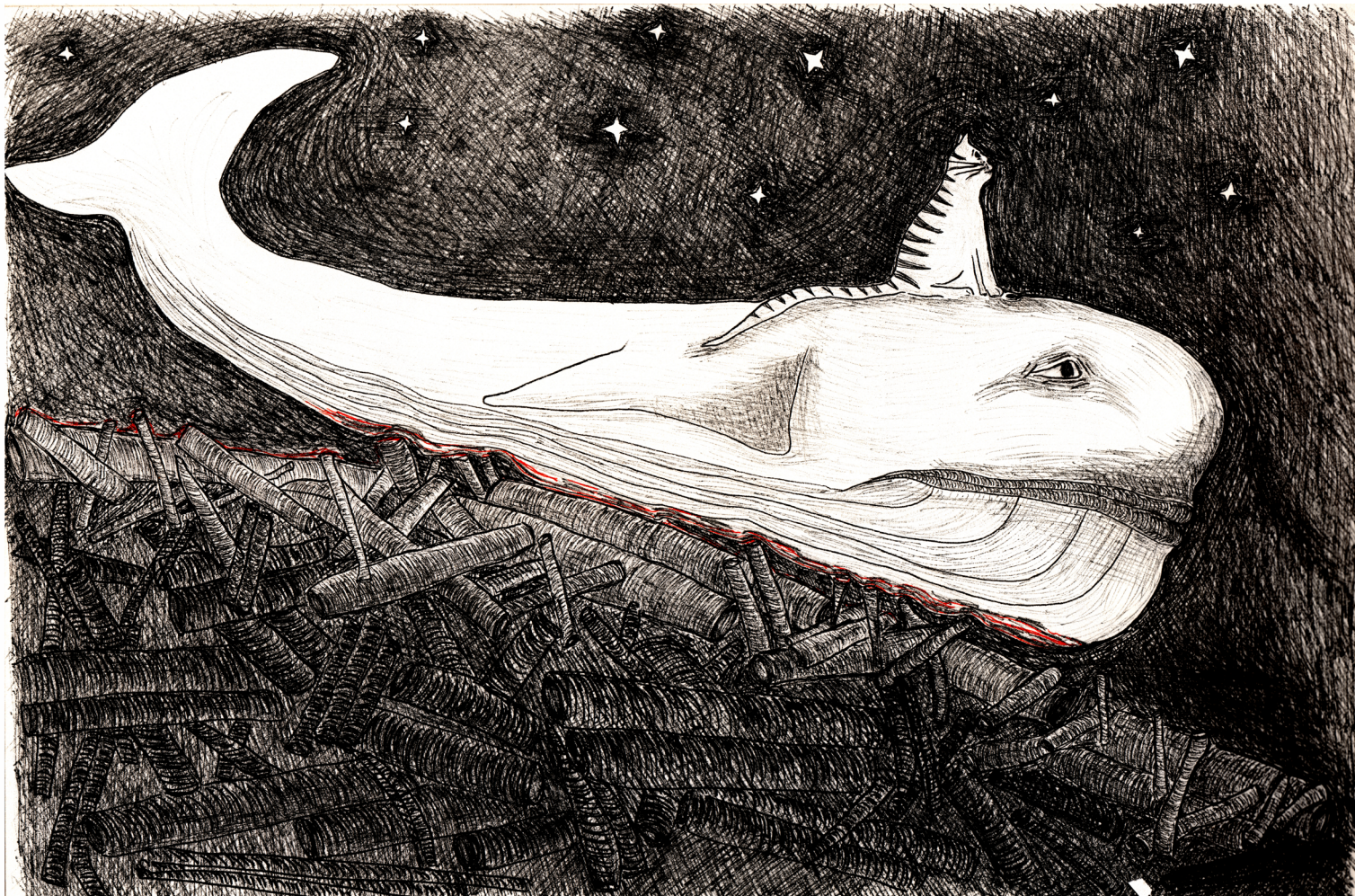

Walvis is verdwaald

Tekst:

Peter Lein

Tekeningen:

Ann Vander Roost

Het begon allemaal in een woud.
In een woud vol eeuwenoude bomen en kleine, nieuwe sprietjes.
Het was zo groot dat je er dagenlang zou kunnen wandelen.
Of verdwalen...

In het hart van dit woud woonde Grislune, een pracht van een witte kat, met grijze streepjes en met een lange, wilde staart.
Zij kende het bos door en door. Je zou kunnen zeggen ‘op haar duimpje’.

Ze wist in welke bomen of op welke rotsen je moest klimmen als je ‘s ochtends de zon wilde zien opkomen. En als stille sluiper kende ze de beste paadjes die door het bos slingerden om achter de muizen aan te zitten.
Bovendien wist Grislune als de beste, waar je de heerlijkste plekken vond, om urenlang te soezen in de zon.

Toen ze op een middag wilde gaan zonnen, lag op een van haar favoriete plekjes... een walvis.

Plompverloren.
Bengelend op de rots.

Walvis sprak met een stem zo dun als papier, en snipperde haar woorden:
'... het noorden kwijt... de zee... weg... alles... iedereen... foetsie... foetsie... foetsie...
Verdwaald. Ik ben he-le-maal verdwaald.'

Gislune liep op kousenvoetjes naar walvis, krulde haar staart zachtjes rond de walvisbuik en streelde hem. 'Walvisje-lief, ik ga je helpen!'

